

והנה מזה שענין השמיני השומר את ההיקף את בהמשך לשבעת הימים ומקיף אותם, מובן, שגם בשבעת הימים עצמם ישנו ענין זה תרעה"י שהשבת הוא לא רק יום השבת, ולשבת ימי ההיקף אלא שיש בו גם ענין של מעלה מן הזמן, וזהו הטעם על מה שמסתמלים בכל יום ראשון, למנוח את העולם מהעולמי, לפי שביום השבת עולים למעלה לגמול, מהזמן, עד שיהיו שפאח"ץ נקרא בשם יום ראשון בשבת, ואומרים אז את הזמור לה' הארץ ואלואה תכל וי' ושבת בהי"ע יום ראשון לשבת ימי בראשית (שאז היתה בראית העולם) כמבואר בגמ' ר"ה"ש ובמבטת תמיד, וענין זה שבשבת (הבהי"ע) ולמעלה מהזמן) הוא בכללותו למעלה וקצתו ההיקף ד' הימים (זמן) וקצתו שיש בשבת גם כהי"ע מתנה (כדלקמן) שהיא דוגמת בהי"ע, כמבואר במאמר שמי שבשבת יש ג' מדורות, ע"כ מעלי שבתי, והי"ע השבתה מהמלאכה שיש לה שריכות אל המלאכה, והוא יום השבת עצמה, מנוחה בעצם, וזהו בהי"ע רעוא דרעויז, שעי"ז אמרו רז"ל²² מתנה טובה יש לך בבית גנדי ושבת שמהי"ע, שזהו ענין הונצא בבית גנדי, בבתי' העלים וגניזה, היינו שהוא למעלה לגמרי, מכל ענין ההיקף, כמו השמיני, השומר את ההיקף.

והנה כשם שמציינו שבשבת שהוא יום השביעי שנקלל בו גם ענין השמיני, ועי"ז הוא גם השכינה רבינו²⁴ שהוא השביעי משבעת האדקים שהורונו אג' המכונה למטה²⁴, דגם בו יש ב' ענינים: א' שהיא שביעי, וב' מה שפעל ביום השמיני למילואים, שגם יום זה ה' ע"י משה²⁵. דאף שעיקר עבודתו של משה הייתה בשבעת ימי המילואים²⁶, מ"מ גם ביום השמיני נכנס משה עם אהרן ולימדו את מעשה הקטורת²⁷, ועי"ז בכמה ענינים שהיו ביום השמיני שזכר בהם משה ואהרן הרי משה קדם לאהרן. ועי"ז הוא בכללותו יומם, ומשה רבינו הוא ציא את ישראל -

- 17) וראה ד"ה זה תשי"ד (שם), תשי"ה (שם). (18) וראה גם לקו"ת שהש"ש כה, א. אזה"ת שבועות ע' פו. אזה"ת ברכה ע' א' תתצ"ח. (19) תהלים מזמור כד. (20) לא, א. (21) בטופה. (22) שבת י, ב. כיצא שז, א. (23) וראה לקו"ת שה"ש כד, ב. המשל חרסיו ע' תקמה. ד"ה את שבחתי ת"ש (סה"מ ת"ש ק"ץ ע' 79 ואילך). (24) שהש"ר פ"ה, א. ויש"ג. (25) ראה סדי"ה הנו"ל תרעה"ח ע' ע' ערד ואילך) תשי"ד ע' 197 ואילך), תשי"ה ע' 172 ואילך), תשי"ג, פריש"י. (26) ראה פריש"י פרשתנו שם, כג. וכ"מ. (27) פריש"י שם.

הנחת ה' בלתי מוגה

הנחת ה' בלתי מוגה

כסי"ד. ש"פ שמיני, מבה"ה אייר ה' תשמ"ב.

ויהו בניום השמיני ג"ו, ומובא על זה בהדרגים (באורה לאדמו"ר תול"צ ורבד"ץ זה דנתן תרע"ח) פירושו הכלי יקר, השמיני זה הוא שמיני למילואים, ומזה משמע לכאורה, ד"כום זה הוא מימי המילואים, וזה אינו כהי"ב שבעת ימים ימלא את ידכם, ומבואר בזה דההידוש ביום השמיני הוא שאז ה' גילו שכינה¹ כמי"ש ותצא אש מלפני ה' ובלשוך שיומיום, למעלה שכינה במעשה ידכם, ולכאורה אי"ז מובן² מה יום המילואים. ועי"ז מובא בכתוב הלפ"ש שכל הענינים שבועות הם במספר שבע דוק, ומספר השמיני הוא מיעדי"ם של שבועות ימים ומספר שמונה הוא השומר את ההיקף ולמעלה ממנו. ומשום זה הנה דוק בניום השמיני, אף דוק היתה הראת השכינה. ועי"ז מה שכל שבת יש בו שבע ימים, שהם שבועת ימי הבנין, והיום השמיני והתפיחה היא של שבעת שבועות ז' פעמים ז', ואח"כ בא היום השמיני, וזהו השבועות, שהוא שומר את ההיקף ולמעלה ממנו. וכן הוא גם בשמים³ דכל שמיטה היא של ז' שנים, ולמעלה מזה הוא מה שאחר ספירת שבע שבחתי שנים שבע שנים פעמים באה שנת היובל. ועי"ז הוא בעבודת האדום⁴ בכלל, ודלקות עבודת האדם היא, לשבעת המדות שלו, ביחוד מדותיו, ולמעלה מזה היא העבודה השומרת את המדות והמפטרות המדות וכו'. בבתי' התענוג, הפועל הרחבה והגדלה וההפטרות המדות וכו'. וזהו ענין שפ"ל, דשמיני הוא גם מלשון (תומ"ל) שענינו תענוג, כמי"ש, כל חלב לה' ופי' רז"ל⁵ דקא, על כל חטוב והנאה והיפה והמשובה כו', היינו ענין הגורם תענוג. והנה ענין שמיני למילואים, דאחרי של ימות העבודה בשבעת ימי המילואים, אז בא גילוי התענוג מלמעלה, גילוי שכינה. ← מתחת סימן

והנה -

- 1) ריש פרשתנו. (2) שמיני ע' כה. (3) סה"מ תרעה"ח ע' רטט. (4) עה"פ. (5) חובא גם בד"ה זה תשי"ד פ"י (סה"מ תשי"ד ס"י ע' 191). (6) ויעוד. (7) פריש"י עה"פ. (8) פריש"י ע"כ.
- 9) ראה גם לקו"ת ח"ג ע' 93. (10) ד"ה הני"ל תרעה"ח (שם ואילך), תשי"ד ע' 192 ואילך). (11) ש"א ס"ס. חובא גם באורה וישב רסה, א. (12) אמור כג, סו ואילך. ראה פ"ד (13) בהר כה, ח. (14) אזה"ת שמע"צ ס"י א' חת"ת-ט"ו. (15) ויקרא ג, טז. (16) רמב"ם הל' איסורי תענוג פ"ז תי"א.

הנהח ה' בלתי מוגה

1

והנהיג כללות החילוק בין אופנים אלה במשך הדורות הוא, האבות הי' הראשון משבעת הצדיקים שהורידו את באצילותו, וכמאה (הו'בא) והוספו לו דוריו) אמרו מה מזה הדור לפני הקבי"ה, מימי היות אברם בארץ, לא הוצרכו לעשות מלאכה, שהרי אברהם עומד ומשמש במקומו, היינו שיעקר עבודתו הי' למעלה שלכן צריך לומר שממש במקומו למעלה. ואף שעבודתו הייתה מסתעף עד שגם אברהם של האבות היו מרלכה לו, ית' (כמבא בת"א), מ"מ יצ"ז עיקר עבודתם, אלא טפל, וציקר העבודה הייתה להוסיף אורות באצילותו. וזהו הטעם מה שהנפש אשר עשו בחוץ, אברהם מגייר את האנשים ושרה (שהיא מהאמהו היינו בחי' אלא שי"ח גרים כמספר אליעזר⁴⁴ ולא יוח' כ"י עיקר גיירו אלא למעלה. וטעם הדבר הוא⁴⁵, משום שאז לא המשכו עלמעה את העצם שלמעלה מהאצילים, אלא רק משורש האצילות, וכמבאר⁴⁶ מצוות שעשען לפניו האבות ריחות ה'רו, שהיו בבחי' ריח בלבד ולא עצם. ואח"כ הי' החידוש המשה שהוא משבלי שהוריד את השכינה למטה בארץ, במתן תורה, והמצוות שאר מה שאמר עליהם⁴⁷ שמן תורק שמן, היינו המשכת העצם. דעך מ"ה הייתה הגזירה שהעלה גזירה דוחה ונינו יעלו למעלה, יעלו לעליונות כבכול, ג' גזירה שהעליונים לא יעלו למעלה, משום שהיונה כבכול, ג' היינו גם ביטול ההגבלה ובחי' הי' ביטול גזירה זו⁴⁸, היינו גם ביטול ההגבלה שהיה יחוד גמול בין החתונים להעליונים, כמו לע"ה⁴⁹ שהיה הרי אחד ושמו אחד⁵⁰, וכמו שאני נכתב כך אני וקראתי ועד שבמשך בעולמות בי"ע, כרוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. והנה אח"כ הי' השראת השכינה במשכן ביום השמיני למילואים, שדהו -

(40) כהנא לקמן - ראה אוח"ח שמיני שם. ד"ה הניח חרע"ח (ע' ערב ואילך), תשי"ד (ע' 194 ואילך), תשי"ה (ע' 169 ואילך), וראה גם ד"ה זה חרע"ח. (41) ת"א רס"ד, נ. מספר תבה"ר אור קצא. הובא בפרט שכ"ב פי"ד. (42) פכ"ג (כת"ב). וראה ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו. (42*) לך לך יב, ה. (43) ב"ר פל"א. וראה תו"ח סו"ד, (45) וראה ספר הערכים-תהי"ד ח"א ע' אבות. ושי"נ. (46) שהש"ר פ"א, ג. וראה וא"ש א, ג. וראה שהש"ר שם. (48) שמו"ר פי"ד, ג. ונחומא וא"א טו. (49) ראה תניא פל"ו (מו"א), (50) זכרי"ד, יד, ש. (51) פסחים נ, א. תנחת ה"ת בלתי מוגה

ישראל ממצרים, להיותו השבעי, אבל יש לו שייכות גם עם גאולה העתידה. ומשה הוא גואל ראשון שבת דאף שמבואר בדברי רמב"ם מובן שיש לו שייכות עם בחי' שבת דאף שמבואר בדברי רמב"ם מובן נשיאנו, ששבעי של פסח קשור עם משה, יציימ, ואתש"פ קשור עם גאולה העתידה, משיחית, הנה גם משה רבינו שייך לצארה העתידה, וכידוע מאמר ר' ברוך ל"ט, דמשה בצירוף אח בגימטריא חשיית. ול"ז הוא גם בנוגע לחרותו של משה, הרי אמרז"ל⁵¹ יבוא לוב זה משה שונאנו, אלו ישראל כו', דענין הוא ויקבל טוב זו תורה כו', לטובים אלו ישראל כו', דענין טוב זו תורה ק"א גם על תורתו של משה/שתגלה לעו"ל, אף שמבואר במ"א, שמשיח ילמד תורה את האבות כו', וגם את משה רבינו.

2

והנהיג נוסף לענין שבעת ימי המילואים והיום השמיני שלמעלה גם מיום השמיני, והוא מה שארז"ל בסדר עולה"ם וכו' והוא בפרש"י⁵², דנוסף לזה שהוא יום השמיני, יש בו עוד ענין ענין נוסף עשר, עטרו, היינו שנוסף ענין שלמעלה ממנו, עשר עטרו. וע"ז המבואר בענין הכבוד שבבחי' מה"ק, שהי' ב"ז, נממל, והכבוד של ימיה"מ הי' בן שמונה נימין, ולע"ה לובא בן עשר נימין⁵³, כמ"ש על עשור ועל נבל גו'. היינו דבזמן שבבחי' מה"ק קיים בשלמותו, וזה פעל שלמותו בכל העולם, וע"ז החלוקה שקופה אטומיס⁵⁴, ואעפ"כ הי' הכבוד וזהו מה שהכבוד שהוא ענין השיחה והזמרה שהי' במקדש, ולעז דכבוד הוא אותיות כ"ו בגימטריא שם הוי' נ"י⁵⁵, הנה הי' בן שבע נימין, בחי' פנינה שומר חייקף, ולמעלה מזה הוא הכיבוד של עשרה נימין, על עשור, חלת ראשי ראשין שישנם בכיבוד.

(28) ראה שמו"ר פי"ב, ד. זח"א רנ"ג, א. שה"פ פ' ויחי. תו"ח ר"פ משפטים. (29) שה"ש תשי"ד ע' 105 ואילך. ועוד. (30) שיחת אתש"פ תרצ"ט. וראה לקו"ש תי"א ע' 8 ואילך. (31) שמו"ר ב, ב. (32) ראה לקו"ש צו יז, א. שער האמונה פניו. (33) כהנא לקמן - ראה סד"ה הניח חרע"ח (ע' ערה) תשי"ד (ע' 198), שה"ש (ע' 173 ואילך). וראה גם סד"ה הניח חרע"ח (המשך תע"ב ע' חתומא-ב). (34) פי"ז. (35) ריש פרשתנו. (36) ערכי"ג, ב. וראה כלי יקר שם. (37) תהלים צב, ד. (38) ל' הכתוב - מ"א, ו, ד. וראה מנחות פו, ב (ופרש"י שם ד"ה שקופים). (39) תקו"ז תי"ב בסופו. תנחת ה"ת בלתי מוגה

דנד ואביהו למעלתו⁶⁴ (הרי ע"י לימוד תורה ענין זה, כאלו נפעל הענין עצמו, כמו שהוא בתורה הקרבנה שהעוסק בתורתם כאלו הקרובים וכל העוסק בתורה הבית ומוצאיו ומבאיו הרי הוא בונה את הבית⁶⁵, ויחירה מזה, דע"י זה נפעל הענין בעצמו בגמילות, דע"י הל' קוד בהלכות משיח' ובפרט כפי שהם מבוראים במעשרות תורת החסידות ע"י הבעש"ט וכו', ע"י זוכים בקרוב ממש לביאה משיח צדקנות⁶⁶. ואז יהי הכנור של שמונה נימין ושל עשר נימין, עד לארץ קני קנידי וקדמוני, ארץ אשר עממא⁶⁷. וגם זה נעשה ע"י מעשינו ועבודתנו, כמבואר בדי"ה אל תצר נאדמו"ר האמצעני, שגם בהעבודה עכשיו שייר מעצין ענין זה בבירור המוחין, כפי האפשרי עתה, וע"י העבודה המדונה בספירת העומר ע"י כל אחד משראל וכל ישראל יחדיו, ע"י ברננו אבינו כולנו יחדיו, בברכה הגאולה' ומקוים מ"ש⁶⁸, הרהב פיר ואמאלהו' בדברי תורה בתבנית, ואח"כ יהי' הרחב פיר ואמאלהו בגמילות כפשוטו, כפירוש הירושלמי⁶⁹, דקאי על בקשה צרכיו כפשוטו, עד שיואביליהו מחלב חטה ומצור דבש אשכנע⁷⁰ כפשוטו. ועד שיקריים היעוד דמשיח יבנה המקדש במקומו ועשה והצלות ונצח כל האומות שמסביביו⁷¹, עד שאז אהפור אל עמים לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שם אחרי, במהרה בימינו ממש.

* -----

64) ראה אזה"ח עה"פ אחרי טז, א (די"ה א"י עז"ה). וראה גם ספר מאמרי אזה"ח - אהלהן לאזניא ע' לג ואילך. אזה"ח אחרי ע' תקלה ואילך. די"ה אחרי מוח תרמ"ט (פי"ב). ובכ"מ. 65) מנחות בטופה. וראה בהנמלך בהערה הנאה. 66) תנחומא צו (פי"ז). פסיקתא ר"י (פ' ו). פסיקתא רבתי (פס"ז). ויק"ר (פי"ז, ג). וראה אגה"ק הידועה דהבשע"ש - נדפסה ע' 412 ואילך. 67) ראה אגה"ק הידועה דהבשע"ש - נדפסה ע' (גם) בכש"ט (הוצאת קה"ח) בחלתו. 68) ראה ב"ר פמיד, כג. ירושלמי קידושין פ"א ה"ח. ב"ב נו, א. וראה סידור קטש, ב. די"ה אל תצר קידושין פ"א ה"ח. אזה"ח דבר"ר ע' יט ואילך. די"ה ראה חילוקי אעתי"ר (סה"מ אעתי"ר ע' קנח ואילך). 69) ע' 6 ואילך. 70) נוסח תפלה שמו"ע. וראה תניא פ"ב. 71) ראה גם תנחומא נצבים א (בסופו). 72) תהלים פא, יא. 73) ברכות נ, א. הונא ברשימות הצי"צ לחתלים שם (יהל אור ע' רצד ואילך. קובץ י"א ניסן - שנת השמנ"ו ע' 30). וראה ברכה שבהערה הנאה. 74) תענית פ"ג ת"ו. הונא ברשימות הצי"צ לחתלים שם. וראה ברכה לאנ"ש שיחיו י"א ניסן ש"ז. תערה 4. 75) תהלים שם, וראה ברכה לאנ"ש שיחיו י"א מלכים פ"א. ה"ד. 77) צפנ"י, ג, ט.

הנחת ה' בלתי מובגה

שזהו למעלה גם מהשלמות דשביעי. אמנם גם גילוי זה שבמשכן ה' רק לפי שעה כמ"ש⁷² ואהי' מחולך באוהל ובמשכן ב'ו, וגם אח"כ בבית המקדש של אחרי עדין לא הייתה חלית השלימות, והשלימות התי' לעתיד דוקא במקדש השלישי שהוא מקדש אדני כוננו ידיר⁷³, בנין נצחתי.

8) והנה כל הגליליים דלעתיד חל"ה ימים במעשינו ועבודתנו⁷⁴, וכן הוא גם בענין הנ"ל, שתלוי בעבודתנו עתה. והענין הוא דהנה נח"ל שעסק העבודה היא במדות, ובפרטיות היא העבודה דספירת העומר, שאז הוא בירור כל מדה כפסוקים. ואף שמבואר⁷⁵ דספירת ענינה הוא המטה המוחין במדות, מ"מ היא עבודה בת"י המורה על עשיית עולמות, שמו"ר אל"ה הם למעלה אפילו המוחין דמוט של עולמות, כמאמר עושה שלום במרומינו⁷⁶ בי"ז מיכאל לגבראל (מדונה דקדושה)⁷⁷, והיא ספירת התיבנה הנקראת אם הגליליים, היינו שהיא האם והמשפיע של הבנים שהן ד' המדות, (כי מדונה כולל גם בת"י, שהספירה הז' של המעלה מזה הוא כספירה התיבנה כוללה בה גם אל הג' ראשונות, ואז היא הם בשלימות. וזהו ענין אותו יום נטל צער עטרת, וז' הם עשר.

9) -----

והנה אמר רז"ל, קוב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא⁷⁸, ומזה מובן, דע"י הלימוד בתורה בענין ויהי ביום השמיני שנטל צער עטרת (במאמר רבויתנו נשיאינו) דיום השמיני זה הרי אחרי היצאה ממצרים, שעל"י נאמר⁷⁹ כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ואילו זכו הייתה אז הגאולה באופן נצחי, שאין אחרי' גל ה"ה⁸⁰ היינו שיום שמיני זה כולל בעצמו גם את הגליליים דלעיל, ובפרט שאז הרי בלתי תפוש דנד -

52) ש"ב ז, ו. 53) בשלה טו, יז. וראה פרשי' שם.
54) תניא רפ"ז. 55) די"ה להבין ענין היכלול דרש"ח תרע"ה (סה"מ תרע"ה ע' רצא ואילך). די"ה אנן לדודי רש"ח (סה"מ תש"ח ע' 183 ואילך). ובכ"מ. 56) זח"צ רכד, א. תניא פ"ב (י"ז, א). פי"ז (כג, א). 57) ראה תנחומא ויגש ו. ספר הבביר אות יא. ועוד. 58) ל' ירוב כה, ב. 59) וראה אגה"ק ס"ב (ק"י) א ואילך. 60) ל' הכתוב - תהלים ק"ג, ט. וראה לקו"ב צו יא, ג. ועוד. 61) זח"ב סטא, א-ב. 62) מיכה ז, טו. וראה אזה"ח נ"ר עה"פ. 63) זח"ב רכא, א. וראה גם עירובין נד, א. שמו"ר רפ"ב. ועוד.

הנחת ה' בלתי מובגה